

Obilje luči

Prelatov članek, objavljen v italijanskem časopisu "Avvenire". V njem sledi klicu papeža Frančiška k spodbujanju apostolata, ki prihaja iz srca, "ki ne zmore za sebe zadržati želje po tem, da bi oznanjalo veselje evangelija".

12. Apr. 2014

"V polnosti postajamo človeški, kadar smo več kakor človeški, ko namreč dovolimo Bogu, da nas popelje onkraj nas samih, da bi dosegli svoje najbolj resnično bistvo. Tu je izvir

evangeljskega delovanja. Kdor je srečal to ljubezen, ki mu vrača smisel življenja, jo mora posredovati drugim.” S temi besedami iz *Evangelii gaudium* (št. 8) papež Frančišek priklič v spomin naše pobožanstvenje, tisto povzdignjenje, ki nam je dano kot božji dar. V Kristusu odkrivamo, kdo je človeška oseba, in veličino njene poklicanosti (prim. *Gaudium et spes*, 22). Iz srečanja z Jezusom se rodi želja, da bi to veselje delili z drugimi (prim. EG 3). Frančišek nas vabi, “da zapustimo svojo udobnost in pogumno dosežemo vsa obrobja, ki potrebujejo luč evangelija” (EG 20). Zares je zaskrbljujoče, “da mnogi naši bratje in sestre živijo brez moči, luči in tolažbe prijateljstva z Jezusom Kristusom” (EG 49). Menim, da lahko te besede štejem za enega izmed velikih naukov te apostolske spodbude za sodobno Cerkev.

“Izhod”, h kateremu nas vabi papež, izraža to, kar je bilo v Cerkvi tradicionalno poimenovano s terminom “apostolat” in “evangelizacija”: dejavnost, za katero je med drugim značilno absolutno spoštovanje svobode in ki je daleč od negativnega pomena, ki ga je — predvsem v XX. stoletju — dobila beseda “prozelitizem”. Papež govori o tem v 14. točki apostolske spodbude, ko pravi, da “Cerkev ne raste s prozelitizmom, ampak »s privlačnostjo«.” Kristusov nauk jasno izključuje kakršno koli ravnanje, ki ne bi spoštovalo svobode drugih in se ne bi menilo za dostojanstvo človeške osebe. Bog hoče biti ljubljene zares, kar predpostavlja svobodno izbiro. Vsaka poklicanost je zgodba o ljubezni in srečanje dveh svobod: božjega klica in človekovega odgovora.

Kakršna koli prisila, fizična ali moralna, je nezdružljiva s človeškim

dostojanstvom in sporočilom evangelija. Kardinal Bergoglio je vedno opozarjal na tiste sekte, ki z denarjem, z gmotnimi obljubami, z nejasnimi sredstvi, skušajo pritegniti ljudi, ki se morda nahajajo v bednem položaju: morda izkoriščajo žejo po Bogu, ki je mi, kristjani, nismo vselej zmogli zaznati.

Ključ, ki določa pristno krščansko ravnanje, je v ljubezni. Papež Frančišek uporablja besede in geste iz evangelija, ki to ponazarjajo: “vabim” (EG 3, 18, 33, 108), “ponavljam” (EG 3); govori o “prekipevajočem srcu” (EG 5) in spodbuja k vstopu v “ta veletok veselja” (EG 5), ki je krščanska skupnost; žene nas k temu, da ne bi postavljali nepotrebnih pogojev za prejem krsta ali zakramenta birme. Pred nedavnim je pri molitvi Angel Gospodov dal povod za razmislek o tem, da Kristus morda v tistem

trenutku hodi sredi med ljudmi, ki so ga poslušali na Trgu sv. Petra.

“Vstopiti”. Jezus Kristus je trdo grajal pismouke in farizeje: “Vi sami namreč ne vstopate, tistim, ki bi radi vstopili, pa ne dovolite vstopiti” (Mt 23,13). Dovoliti vstopiti, pustiti, da ljudje vstopijo, povabiti jih, naj vstopijo: ta sila, ki privlači, je — kot je pravil sv. Jožefmarija — “obilje luči”, človeška simpatija, osebna molitev in daritev, Kristusova navzočnost v kristjanu: “Prava ljubezen pomeni izstopiti iz samega sebe, je izročitev” (*Jezus prihaja mimo*, 43). To je pomen krščanskega apostolata, izvorni pomen iz hebrejščine vzetega termina prozelitizem, kot ga je tradicionalno razumela Cerkev. Lacordaire je uporabljal tale zgovoren izrek: “Tako kot ni kristjana brez ljubezni, tako tudi ni kristjana brez prozelitizma.”

Apostolat od človeka do človeka
pomeni posvečati čas bližnjemu in ne
vsebuje druge sile kot silo molitve,
dobrotne potrpežljivosti,
razumevanja, prijateljstva, ljubezni
do svobode. Predpostavlja izhod iz
samega sebe, da bi skrbeli za druge
in z njimi delili, kar je najbolj
resnično, dobro in lépo: našo
krščansko poklicanost. “Vedno
spoštljiv in prijazen” pogovor; prvi
moment je “v osebnem pogovoru, v
katerem se drugi človek izpove in
izreče svoje veselje, svoje upanje,
skrbi za svoje drage in veliko stvari,
katerih je njegovo srce polno” (EG
128). Kristusov “hôdi za menoj”
spoštuje svobodo vsakega
posameznika, daleč od tega, da bi šlo
za prisilo. Na žalostno zgovoren
način se to kaže v dialogu z bogatim
mladeničem. Kaj pa danes? Papež
Frančišek pravi: “Ko potrebujemo
več misijonarske vneme, ki svetu
prinaša sol in luč, se mnogi laiki
bojijo, da bi jih kdo povabil, naj

prevzamejo kakšno apostolsko nalogo. Zato se skušajo izogibati vsaki obveznosti, ki bi jim mogla vzeti prosti čas” (EG 81).

Luč evangelija je “luč, ki privlači” (EG 100), kajti postava ljubezni je tisto, kar nas vabi, naj delamo dobro (prim. EG 100-101). Ob pogledu na kristjanova dobra dela je bližnji spodbujen k slavljenju Boga (prim. Mt 5,16): odkriti in hvaliti neizrekljivo božjo ljubezen, božansko luč, ne zgolj človeško. V tem smislu apostolat — sveta gorečnost za duše — pomeni pričevati o luči, kakor pravi sv. Janez (1,7), dajati obilje luči, brez najmanjše sence vsiljevanja, z največjo rahločutnostjo, kajti Bog hoče le ljubezen in zaradi tega ravna krotko: mogočno in dobrohotno (prim. Mdr 8,1). V svojem sporočilu za XX. svetovni dan molitve za poklice (2. februar 1983) je Janez Pavel II. zapisal: “Ne sme biti nikakršnega strahu pred tem, da bi

mlademu ali manj mlademu človeku neposredno predložili Gospodov klic. To je dejanje cenjenja in zaupanja. Lahko je to trenutek luči in milosti.”

“Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohlepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe. Naj nobeden ne gleda samo nase, temveč tudi na druge” (Flp 2,3-4). Ravno to iskanje dobrega za druge je tisto, kar človeka spodbuja, da z njimi deli ljubezen Jezusa Kristusa, da za svoja vzame Gospodova občutja, projicirana v prihodnost Cerkve, kot njegovega Telesa, v katerem smo vsi udje. Morebitno plahost, ki bi lahko kazala na pomanjkanje vere in ponižnosti, premagamo s Kristusovo lučjo, ki jo odseva vsak kristjan.

Kakšna luč? Benedikt XVI. je svojo prvo okrožnico sklenil s temi besedami: “Ljubezen je luč — naposled edina —, ki vedno znova

osvetljuje temni svet ter nam daje pogum za življenje in delovanje. Ljubezen je mogoča, in moremo jo udejanjati, ker smo ustvarjeni po božji podobi. S to okrožnico bi vas rad povabil: živite ljubezen in s tem dovolite, da božja svetloba pride v svet” (*Bog je ljubezen*, 39). S popolno skladnostjo pravi Frančišek v svoji prvi okrožnici, da “je gibanje ljubezni med Očetom in Sinom v Duhu preteklo našo zgodovino; Kristus nas priteguje k sebi, da bi nas odrešil (prim. Jn 12,32)” (prim. *Luč vere*, 59).

Na drugem polu napak razumljenega prozelitizma, ki ne spoštuje osebe, se nahaja apostolat, pojmovan kot privlačnost, to pomeni, je prosojen in spoštljiv predlog k velikodušnemu posvečanju — prav o tem govori papež —, ki obsega pričevanje, ki se v polnosti zaveda človekove svobode in dostojanstva ter doseže, da je človeško srce deležno Jezusove božje in človeške ljubezni. Srce, ki ne

zmore za sebe zadržati želje po tem,
da bi oznanjalo veselje evangelija.

+ Javier Echevarría

Prelat Opus Dei

Msgr. Javier Echevarría

Avvenire

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/obilje-luci/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/obilje-luci/)
(5. Avg. 2025)